ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 308 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 18 ΙΟΥΝΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΧΑΡΑΚΤΗΡΕΣ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΜΩΡΑΙΤΗΣ

Διευθυντὴς τοῦ Ἀστυκοῦ Παιδαγωγείου.

Κατ' αὐτοῦ ὑπεσχέθην νὰ ἐκσφενδονίσω τὸ καλαμάρι τοῦ δασκάλου.

Πέρυσι ἐκκωφαθεὶς καὶ ἐγώ, ὅπως καὶ πολλοὶ ἄλλοι, ἀπὸ τὰ βροντώδη του προγράμματα τὰ ὁποῖα ἔκρουεν ὡς τύμπανα ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, εἰσήγαγον τὸν ἀνεψιόν μου εἰς τὸ Ἀστικὸν Παιδαγωγεῖόν του. Παρευθὺς ἐνόησα ὅτι εἶχα νὰ κάμω μὲ ἔμπορον τῶν γραμμάτων· μοὶ παρουσίασεν ἓν τεμάχιον χαρτίου κάτωθεν τοῦ ὁποίου μὲ εἶπε ὅτι πρέπει νὰ ὑπογράψω· ἦτο εἶδος ὁμολόγου δι' οὗ ὑπεχρεούμην νὰ τῷ πληρώσω τὰ διδάκτρα δέκα μηνῶν, εἴτε ὁ ἀνεψιός μου «διακόψῃ τὰ μαθήματά του, εἴτε ἀποφοιτήσῃ, εἴτε ἀποβληθῇ τοῦ Παιδαγωγείου».

Εἰς τὸ Παιδαγωγεῖον μετέβαινον συχνότατα· πότε ἐν καιρῷ μαθήματος, πότε ἐν καιρῷ διαλείμματος· ἀλλ' ὁ κύριος Μωραίτης ἦτο πάντοτε, ὅπως ὁ Χριστὸς μετὰ τὴν ἀνάληψιν: μακρὰν τῶν μαθητῶν του. Ὅταν ἠρώτων κανένα ἐκ τῶν διδασκάλων, ὅλοι μὲ ἠτένιζον μὲ βλέμμα ἔκπληκτον ὡς νὰ μὲ ἔλεγον:

— Πῶς; δὲν εἰξεύρεις ὅτι ὁ κύριος Μωραίτης δὲν ἔρχεται εἰς τὸ Παιδαγωγεῖον;

Ἂν ἤρχετο ἐν Ἑλλάδι ὁ διάσημος ἐκεῖνος Ποτεμκῖνος ἀντὶ νὰ ζητῇ νὰ διευθύνῃ ὀρχήστραν θεάτρου θὰ ἐπροτίμα ὡς ἁπλούστερον καὶ ἀκοπώτερον νὰ διευθύνῃ ἓν Ἀστυκὸν Παιδαγωγεῖον, διότι οὔτε τὸ ῥαβδίον του κἂν θὰ ἐκίνει . . . ἐκτὸς ἴσως μόνον ἐνίοτε κατὰ τῶν νώτων δυστυχοῦς τινος μαθητοῦ.

Αἱ πληροφορίαι, ἃς ἑκάστοτε μοὶ ἔδιδεν ὁ ἀνεψιός μου, ἡ ἀταξία ἣν ἔβλεπον ἰδίοις ὄμμασι ὅτε μετέβαινον εἰς τὸ Παιδαγωγεῖον, τὰ ἐν τῇ αὐλῇ τρεξίματα, αἱ κραυγαὶ, αἱ ὠρυγαὶ, τὰ γρονθοκοπήματα, τὰ λακτίσματα εἰς ἃ πρὸς ψυχαγωγίαν βεβαίως παρεδίδοντο οἱ μαθηταὶ κατὰ τὰ διαλείμματα, ὅπως διὰ τοῦ στόματος, διὰ τῆς κεφαλῆς, διὰ τῶν χειρῶν, διὰ τῶν ποδῶν, ἀνευφημήσωσι τὴν γερμανικὴν μέθοδον, ἡ ἔκλυσις ἐκείνη ἡ μαρτυροῦσα τὴν ἔλλειψιν χειρὸς διοικούσης καὶ ὀφθαλμοῦ ἐπιτηροῦντος μὲ ἔκαμε νὰ σκέπτωμαι:

— Μὰ τί διάβολο κατάστασις εἶνε αὐτή· ἂς ὑποθέσωμεν ὅτι ὁ Παιδαγωγὸς εἶνε τὸ ἴδιο μὲ ἕνα κανατᾶ· ἔτσι θᾶφινε ὁ κανατᾶς τὰ κανάτια του καὶ τὰ πιθάρια νὰ τοῦ χαλάσουν; ἀφ' οὗ ἀπ' αὐτοῦ περιμένει νὰ βγάλῃ τὸ ψωμί του, δὲν κυττάει τὴν δουλειά του;

Ἔπειτα δὲ μὲ κατελάμβανεν ἀγανάκτησις, ὅταν ἐσκεπτόμην ὅτι τὰ κανάτια τοῦ κυρίου Μωραίτου ἦσαν παράγοντες τοῦ μέλλοντος τοῦ Ἑλληνισμοῦ!....

Ἔκτοτε μοῦ ἐγεννήθη σφοδροτάτη περιεργία νὰ μάθω ὁποῖος εἶνε κατὰ βάθος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς, ὁ φορῶν τὸ μαῦρον πανταλόνιον τοῦ παιδαγωγοῦ ἐπὶ τοῦ ἐσωβράκου τοῦ μεταπράτου, ὁ κατορθῶν νὰ ἐξαπατᾷ ὁλόκληρον τὴν Ἑλλάδα ἐν μέσαις Ἀθήναις.

Καὶ ἤρχισα νὰ ἐξεταζω.

Ὁ ἰδιωτικὸς βίος εἶνε τὸ συμπλήρωμα, πολλάκις δὲ καὶ τὸ μέτρον, τοῦ δημοσίου βίου· ὅσον διάφορον καὶ ἂν ὑποτεθῇ τὸ αἴτιον τὸ ἐπιδρῶν ἐφ' ἑκατέρου, ἔχουσι τὴν αὐτὴν βάσιν· εἶναι δύο ἡμισφαίρια αὐτοτελῆ, ἀλλὰ συνδεόμενα πρὸς ἄλληλα, ὅπως τὰ τοῦ ἐγκεφάλου διὰ τῆς γεφύρας τοῦ Οὐαρολίου· ὁ ἄνθρωπος τῆς κοινωνίας ἀποφέρει μαζῇ του μέρος τοῦ ἀνθρώπου τοῦ κοιτῶνός του διότι δὲν εἰμπορεῖ νὰ παίζῃ καὶ μὲ τὸν ἑαυτόν του ἀκόμη αἰωνίως κωμῳδίαν, μεταβάλλων ὀντότητα· ἀλλὰ καὶ αἰωνίαν κωμῳδίαν ἂν παίζῃ ὑπὸ τὸ παραλλάσσον προσωπεῖον, τοῦ γελωτοποιοῦ, ὑπὸ τὸ ποικίλον ἔνδυμα τοῦ παλιάτσου μένει ἡ αὐτὴ σπονδυλικὴ στήλη τοῦ ἀνθρώπου.

Αὐτὸς ὁ κύριος Μωραίτης ἐν τῇ Διδασκαλικῇ του (Φράγκα 4) μεταφράζων ἐκ τοῦ γερμανικοῦ— διότι ὅλο μεταφράζει ὁ πρότυπος παιδαγωγὸς καὶ αὐτοὺς ἔτι τοὺς γερμανικοὺς προλόγους τοὺς ἀποτείνει εἰς Ἕλληνας,— φαντάζεται τὸν παιδαγωγὸν ὡς τύπον καὶ ὑπογραμμὸν

χρηστοῦ ἀνδρὸς, ἀποπνέοντος τὸ μῦρον τῆς ἀρετῆς, διαχέοντος ἀπὸ τὸν ψυχήν του ἀκτινοβολίαν πρὸς τὰ ἔκτός.

Ἀπὸ τὸν κύριον Μωραΐτην λοιπὸν πρέπει ν' ἀπαιτῶμεν πολὺ περισσότερα πράγματα, παρὰ ἀπὸ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπον. Διότι ἂν ἀληθεύῃ ὅτι δὲν δύναταί τις νὰ δώσῃ ὅ,τι δὲν ἔχει, τοῦτο ἀληθεύει κυρίως διὰ τὸν παιδαγωγὸν τὸν ἀξιοῦντα νὰ δώσῃ ἀγωγήν, νὰ ἐμπνεύσῃ δηλαδὴ ἀγάπην πρὸς τὴν ἀρετὴν καὶ τὸ καθῆκον, ἐνθουσιασμὸν πρὸς πᾶν εὐγενὲς αἴσθημα, καὶ πᾶσαν γενναίαν ἰδέαν. Σημειώσατε ὅτι τὴν ἀγωγὴν αὐτὴν θὰ τὴν δώσῃ εἰς παιδία τὰ ὁποῖα εἶναι οἱ ὀξυδερκέστεροι παρατηρηταὶ τοῦ κόσμου, τὰ ὁποῖα βυθίζοντα τὸ ἐρευνητικόν των βλέμμα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ διδάσκοντος ἐρευνῶσι, σκαλίζουσι, ζητοῦσι, νὰ εὕρωσι ἂν εὑρίσκεται ἐκεῖ ἐκεῖνο περὶ τοῦ ὁποίου τοῖς ὁμιλεῖ, ἢ ἂν, ὁμιλῶν περὶ ἀρετῆς καὶ τιμῆς, τοῖς ὁμιλῇ περὶ ἀπόντων τινῶν καὶ ἀνυπάρκτων πραγμάτων ὡς περὶ βρυκολάκων.

Ἂς λάβῃ λοιπὸν ἡ κοινωνία τὸ μικροσκόπιον,—τὸ μικροσκόπιον, διότι ὅλα εἶνε μικρὰ ἐν αὐτῷ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀπὸ τῆς ψυχῆς του μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν του—καὶ ἂς τὸν ἐξετάσῃ.

Ἂς ἐλθωμεν τώρα εἰς τὸν δημόσιον ἄνθρωπον, τὸν Διευθυντὴν τοῦ Παιδαγωγείου τοῦ πρὸς διάδοσιν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων συλλόγου καὶ εἶτα διευθυντὴν τοῦ Ἀστυκοῦ Παιδαγωγείου.

Τί ἔμαθεν ἐν Γερμανίᾳ καὶ τί ἔφερεν ἐντὸς τοῦ σάκκου του ἐκ τῆς ἀλλοδαπῆς δὲν ἐξετάζω· εἶμαι ὅμως βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἐξώδευσε πολλὰ πράγματα ἂν ἐπλήρωνον τελωνιακὰ καὶ αἱ κεφαλαὶ δι' ὅ,τι ἔχουν μέσα.

Δὲν ἐξετάζω, ἐπὶ τοῦ παρόντος, οὔτε ἂν εἶναι διὰ παιδία τὰ σχολαστικὰ καὶ στρυφνὰ διδακτικὰ βιβλία τὰ ὁποῖα μετέφρασε· δὲν ἐξετάζω κατὰ πόσον τὸ σύστημα τῶν Klassenlehrer δύναται νὰ εὐδοκιμήσῃ ἐδῶ· ἐδῶ, ὅπου ἕνεκα τῆς ἀψικορίας τοῦ ἕλληνος, μανθάνοντος καλὰ μόνον ὅ,τι τοῦ ἀρέσει, καὶ ἕνεκα τῆς ἐλλείψεως παιδαγωγικῆς μορφώσεως τῶν διδασκάλων, ὑπάρχει κίνδυνος νὰ συμβαίνῃ, καὶ ἐν μέσαις ἔτι Ἀθήναις, ὅ,τι καὶ εἰς τὰ μικρότατα τῶν ἀσημαντοτέρων δήμων σχολεῖα, νὰ γίνεται δηλαδὴ ὁ διδάσκαλος εἴδός τι ἐγκυκλοπαιδικοῦ μαγκανοπηγάδου ἀνέλκοντος πᾶσαν γνῶσιν καὶ πᾶσαν ἐπιστήμην.

Ἀλλὰ θὰ ἐξετάσω τὴν Ἀγγελίαν του καὶ τὸ Ἀναλυτικὸν πρόγραμμά του διότι αὐτὰ εἶνε τὸ μετὰ τῆς κοινωνίας συναρθὲν συμβόλαιον, καὶ ἐν ὀνόματι τῆς κοινωνίας ἔρχομαι καὶ τὸν ἐρωτῶ: Ἐξετέλεσας τοὺς ὅρους τοῦ συμβολαίου σου, κύριε Μωραΐτη;

Ἐπειδὴ δὲ θὰ παραστῇ ἀνάγκη νὰ ἐπικαλεσθῶ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἐν τῷ Παιδαγωγείῳ διδασκόντων τακτικῶν διδασκάλων καὶ νὰ προκαλέσω αὐτὸν τὸν κύριον Μωραΐτην νὰ μὲ διαψεύσῃ ἂν εἰμπορῇ, νομίζω καλὸν νὰ κάμω ἕνα τύπον ἐπικλήσεως τῶν μὲν καὶ προκλήσεως τοῦ δέ.

Λοιπόν.

«Ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν τῶν διδασκάλων τοῦ Παιδαγωγείου κ. κ. Ἐμ. Ζολώτα, Κουτούζη, Τσαλίκη, Κεχαγιᾶ, Κουρτίδου, Παυλίδου, Εὐστρατιάδου, προκαλῶ δὲ τὸν κύριον Μωραΐτην νὰ μὲ διαψεύσῃ».

Δὲν μὲ λέγει ποία εἶνε ἡ *γερμανικὴ μέθοδος* καὶ τὸ τέλειον *παιδαγωγικὸν σύστημα* τὸ ὁποῖον ἐφήρμοσεν ἐν τῷ Ἀστυκῷ Παιδαγωγείῳ, ἀφ' οὗ ἕκαστος τῶν διδασκάλων ἀνεξελέγκτως ἐδίδασκε καθ' οἵαν ἐβούλετο ἰδίαν μέθοδον;

Ἐπικαλοῦμαι . . . κτλ. . . . προκαλῶ κτλ.

Ἐν τῷ προγράμματί του ἐν σελίδι 9, 11, 15 λέγει ὅτι τὰ παιδία θὰ ἐξασκῶνται εἰς διάφορα *παιδαγωγικὰ καὶ ὑγιεινὰ παιγνίδια* ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

Αὐτὸ τὸ παιδαγωγικὸν παιγνίδιον ἐξετελέσθη μόνον ὑπὸ τοῦ κ. Μωραΐτου ἐπὶ τοῦ χάρτου.

Ἐπικαλοῦμαι . . . κτλ . . . προκαλῶ κτλ.

Ἐν τῷ προγράμματί του ἐν σελίδι 15, 18, 22, 25, 29 ὑπισχνεῖται ὅτι οἱ μαθηταὶ θὰ κάμνωσιν *διδακτικοὺς περιπάτους* καὶ ἐπισκέψεις φυσιογραφικῶν μουσείων, καὶ ἐπισκέψεις ἀρχαιολογικῶν ἀντικειμένων, ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος.

Δύναται ὁ κύριος Μωραΐτης ν' ἀποδείξῃ ὅτι οὐχὶ ἅπαξ τῆς ἑβδομάδος, οὐχὶ ἅπαξ τοῦ μηνός, οὐχὶ ἅπαξ κατὰ τριμηνίαν, ἀλλ' ὅτι ἅπαξ καθ' ἑξαμηνίαν ἐξετελέσθησαν αὐτοὶ οἱ *διδακτικοὶ* περίπατοι;

Ἐτικαλοῦμαι . . . κτλ. . . . προκαλῶ . . . κτλ. . .

Εἰς τὴν ἀγγελίαν του ὑπέσχετο ὅτι ἑκάστην Κυριακὴν μετὰ τὴν θείαν λειτουργίαν θὰ γίνεται ἀπὸ κοινοῦ προσευχὴ μετὰ θρησκευτικῶν ἀσμάτων, καθ'ἣν θὰ ἑρμηνεύηται περικοπή τις τοῦ Εὐαγγελίου καὶ θὰ γίνεται ἐπ' αὐτῆς λόγος οἰκοδομητικὸς τῶν παίδων.

Ἑκάστην Κυριακὴν, ἔλεγε; Οὐδεμίαν δὲν ἐξετέλεσε τὴν ὑπόσχεσίν του.

Ἐπικαλοῦμαι . . . κτλ. προκαλῶ κτλ.

Καὶ ὅμως εἰς τὴν ἀγγελίαν του προτρέπων τοὺς γονεῖς νὰ προτιμήσωσι τὸ ἰδικόν του ἐμπόρευμα ἀπὸ τὸ τῶν ἄλλων διδασκάλων, τοὺς καθίστα προσεκτικοὺς διότι πρόκειται «περὶ τοῦ θείου καὶ ὑψίστου βουλεύματος, τοῦ τῆς ὀρθῆς ἐκπαιδεύσεως τῶν παίδων! . .»

Καὶ τὸ λέγει αὐτός, ὁ ἔχων πλῆρες λόγων μεγάλων τὸ στόμα καὶ κενὴν ἔργων τὴν διάνοιάν του, ὁ θάψας τὴν ψυχήν του ἐντὸς τετραγωνικῶν τινων πήχεων οἰκοπέδων, ὁ περιρράψας τὸ παιδαγωγικόν του δίπλωμα εἰς σακκούλαν διὰ νὰ χρησιμεύῃ μόνον διὰ χρήματα, ὁ καταβιβάσας εἰς ἐμπόριον τὴν ἀνατροφὴν τῶν ἑλληνοπαίδων, ὡς νὰ ἦτο ἀνατροφὴ χοίρων.

Ἐπικαλοῦμαι κτλ. . . . προκαλῶ κτλ. . . .

Ἀπόμαχος.

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΙΣ—ΑΠΑΡΤΙΑ.

Οἰκτρὸν θέαμα παριστᾷ κατ' αὐτὰς ἡ παρ' ἡμῖν ἀντιπολίτευσις. Βλέπουσα ὅτι δὲν ἔχει τὴν δύναμιν νὰ βλάψῃ τὴν κυβέρνησιν ἐσχεδίασε νὰ βλάψῃ τὴν βουλήν, ἀλλὰ τυφλὴ ὑπὸ τοῦ πάθους δὲν εἶδεν ὅτι βλάπτει ἑαυτήν. Καὶ ἔχει μὲν πρὸ πολλοῦ καταπέσει ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ ἐπιμένει ἀκόμη νὰ καθιστᾷ ταῦτα φανερὰ διὰ τῆς ἀτόπου διαγωγῆς της, ὡς νὰ κηρύττῃ «δὲν ὑπῆρξα ἱκανὴ ὡς κυβέρνησις, εἶμαι χειροτέρα ὡς ἀντιπολίτευσις».

Ἐὰν ζητῆτε τὴν ἀπόδειξιν τῶν λόγων τούτων, μεταβῆτε εἰς τὸ βουλευτήριον. Μεταβῆτε ἵνα θαυμάσητε τοὺς ῥητορικοὺς λόγους τῆς ἀντιπολιτεύσεως οὓς προβάλλει μετὰ πείσματος κατὰ τῶν νομοσχεδίων τῆς κυβερνήσεως. Συγκεντροῦνται ἐν τρισὶ λέξεσιν ἃς ἐξέμαθε καὶ αὐτὸς ὁ Δημητρακάκης: «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.» Οὕτως ἡ σημερινὴ ἀντιπολίτευσις ἐννοεῖ νὰ καταπολεμήσῃ τὰ νομοσχέδια τῆς κυβερνήσεως. Τί ἄλλο εὐκολώτερον; «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!»

Θέλουν λοιπὸν νὰ παραλύσουν τὰς ἐργασίας τῆς βουλῆς. Νὰ καταστρέψουν δηλαδὴ τὰς ὡραίας ἐλπίδας ἃς παρήγαγεν ἡ εἰς τὴν ἐξουσίαν ἄνοδος τοῦ νῦν κυβερνῶντος κόμματος. Ἐνθυμούμεθα ἀκόμη τὴν χαρὰν τοῦ ἔθνους τὴν παραχθεῖσαν ἐκ τοῦ σχηματισμοῦ τῆς νέας κυβερνήσεως ἀνηκούσης εἰς μέγα μονομερὲς κόμμα. Πάντες εἴπομεν: «Ἰδοὺ ἐπέστη ἡ ὥρα νὰ ψηφισθῶσι τόσα σπουδαῖα νομοσχέδια κανονίζοντα τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὴν διαχείρισιν, ἐξασφαλίζοντα τὸν δημόσιον πλοῦτον καὶ δεσμεύοντα τοὺς Μπουμπούλας, οἵτινες συνήθισαν νὰ κολυμβῶσιν ἐντὸς ἑκατομμυρίων. Ἰδοὺ ἡ εὐτυχὴς περίστασις νὰ τεθῶσι φραγμοὶ κατὰ τοῦ ῥεύματος τῆς διαφθορᾶς ὅπερ ἐκινδύνευε νὰ παρασύρῃ εἰς τὸ βάραθρον τῆς

ΜΕ ΤΟ ΚΟΚΚΙΝΟ ΦΟΥΣΤΑΝΙ

(Ἴδε ἀριθ. 397)

Κάτω ὁ Βασιλεὺς

Ἅμα τῇ διασπαρείσῃ εἰδήσει τῆς φυλακίσεως τοῦ Μωραϊτίνη, οἱ ἔτι ἥροι ἐπανῆλθον αὐθόρμητοι εἰς τὸν οἶκον τῆς Μαριγούλας, ἥτις περιεφέρετο ὡς λέαινα ἐξαγριωμένη ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἔχουσα ἐσταυρωμένας ὀπίσω τὰς χεῖρας.

Δὲν ἐλάλει. Ἐξεφούμερνε μόνον. Ἐστέναζε θορυβωδῶς. Διευθετοῦσε τὰ μαλλιά της περὶ τὸ μέτωπον, σύρουσα ταῦτα διὰ τῆς παλάμης πρὸς τὴν κορυφήν.

Ἔστη μετὰ ταῦτα καὶ ἐνατενίζουσα τὸν Δόσιον, εἶχε καταρθάσει κ' ἐκεῖνος·

— Αἴ, εἶπε, τὰ βλέπεις τρελλέ; Ποῦ τὰ λόγια σου τὰ παχιά; Ἰδού, τώρα ὅταν ἐξέλθῃς, θὰ πιάσουν καὶ σέ.

Ὁ Δόσιος, νεανίας πλήρης αἰσθημάτων, ζωηρότατος, ἐξυπνος, φιλόπατρις, ἀποφασιστικὸς, πυρώδης δημοσιογράφος τῆς *Νέας Γενεᾶς* καὶ τοῦ *Μέλλοντος*, ἠγέρθη συστρέφων τὸν μύστακά του σπασμωδικῶς.

— Κυρά μου, τὰ εἶπαμε, ἡ Ἀμαλία τὰ κάμει ὅλα. Θὰ τὴν σκοτώσω. Αὐτὴ διαφθείρει τὸν κουφό. Θὰ τὴν σκοτώσω. Τὸ εἶπα. Μὴ μὲ παραφουρκίζεις, ἄφησέ με στοὺς καπνούς μου.

Ὡς ἐκ συνθήματος κατέφθασαν οἱ μεμυημένοι καὶ σφόδρα θρασύθυμοι Γελαδάκης ὁ Βασίλειος, νεανίαι τινες τῆς Ῥιζαρίου Σχολῆς, ὁ Φίλιππος Ψύλλας, ὁ γεροΚαλλιφρονᾶς, ὁ Κορωνᾶτος, ὁ Σκαρβέλης, νεανίας μόλις χνοάζων, ὁ Πάνος Κολοκοτρώνης, ὁ ἀγριοπρόσωπος τότε καὶ φανατικὸς δημοκρατικὸς, σωστὸς τύπος ἀμειλίκτου ἐπαναστάτου, Λεωνίδας, ὁ υἱὸς τῆς ἀρίστης τότε μοδίστας Πιππίνας, ὁ Λεωνίδας Βούλγαρης, Γούδας ὁ ἀθυρόστομος νεοϊδαστής, ὁ βιβλιοπώλης Νάκης, ὁ Σμόλετζ, ὁ Ε. Δεληγεώργης, ὁ Διοβουνιώτης, ὁ Παγώνης, ὁ Λεωτσάκος καὶ πλεῖστοι ἄλλοι.

Ἔξω, ἀπὸ τῆς πλατείας τοῦ πολιτικοῦ Νοσοκομείου μέχρι τοῦ παντοπωλείου τοῦ παρὰ τὴν Νεάπολιν Γεωργαντᾶ καὶ ἐκεῖθεν δι' ὅλης τῆς ὁδοῦ Σόλωνος καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμη τὰ χωράφια τὰ ὑπὸ τὸν Σχιστὸν περιπόλουν οἱ ἀρκαντάσιδες τῆς Πλάκας καὶ οἱ μαχαιροβγάλται τοῦ Ψυρῆ, ἁρματωμένοι ὡς ἀστακοί, πῦρ καὶ θάνατον πνέοντες.

Ὁσάκις δὲ περιπολία τις ἐπλησίαζεν ἐκεῖ, ἠκούοντο αἱ ἀπειλητικαὶ φωναί:

— Κὺρ περιπολάρχη, τράβα πάρα κάτω τὴν περιπολία σου, γιατί, γιὰ τὸ καλὸ ποῦ σᾶς θέλομε, σὰν πατριῶτες ποῦ εἴμαστε, ἀπὸ 'δῶ κι' ἀπάνω βρωμᾷ μπαροῦτι.

Καὶ ἔφευγον αἱ περιπολίαι χωρὶς νὰ βγάλουν μιλιά.

Ἤρχιζον τότε αἱ συνδιαλέξεις.

— Λὲς ρὲ νὰ γίνῃ τίποτα ἀπόψε, ἢ θὰ πᾶν στὰ πούρ;

— Μὰ θαρρῶ πῶς ὁ γέρος, (καὶ ἠννόουν τὸν Καλλιφρονᾶ), ὅτι δὲν χορατεύει.

— Βέβαια ἂν πᾶν αὐτοὶ μέσα, ἂς πᾶμε καὶ 'μεῖς.

— Εἶνε καὶ ὁ Κορωνᾶτος. Ἀνταμῆς. Παλλικάρι, μωρὲ, τῆς φωτιᾶς ἄνθρωπος, εἶδε τὸ 'μμάτι του πόλεμο. Δὲν εἶνε σὰν τοὺς ἄλλους τοὺς σουρνοσπαθάτους.

— Ἄμ ἐκεῖνος ὁ Σμόλετζ τί σοῦ λέει πάλι; Χαΐ, χαΐ, εἴμεθα καλὰ ἁρματωμένοι.

— Καὶ τὸν Λεωτσάκο ποῦ τὸν ἀφίνετε; Μέσ' τὰ ὅλα. Εἴμουνα, μωρὲ παιδιά, μαζύ του στὰ Καλαμπακικά. Οἱ τοῦρκοι μᾶς εἶχον ζώσει. Νὰ, ἡμεῖς, ἤμαστε μιανῆς χουφτιᾶς ἄνθρωποι. Ὀχτὼ χιλιάδες οἱ τοῦρκοι, ἑβδομῆντα ἔρημα κορμιὰ ἡμεῖς. Στενὰ τὰ πράμματα. — Παλλικάρια μου, μᾶς λέει ἔτσι κι' ἔτσι χαμένοι καὶ χαμένοι εἴμαστε. Γιουροῦσι καὶ ὅπου τὰ βγάλῃ ὁ Θεός. Μόλις εἶπε αὐτὰ, καὶ φόρα τὴ πάλλα, καὶ φόρα μέσα στὸ λοφοῦσι τὸ τούρκικο. — Νὰ, μὰ τὸ Χριστὸ, νὰ μὲ κόψῃ ἡ Παναία, ἂν δὲν τοὺς ῥηκάξαμε. Ἄνθρωποι εἴμαστε ἡμεῖς, ἢ λεοντάρια; Φευγιὸ οἱ τοῦρκοι. Νὰ φάω τὰ κόκκαλα τοῦ πατέρα μου, τοῦ θεὸς συχωρέστου, ἂν σᾶς ψευτίζω. Τὸ πιστεύεις βλάμη; στὴ φιλία μας ποῦ ἔχομε. Τί νὰ σᾶς 'πῶ; Νὰ, τοῦτο 'δῶ τὸ χέρι, αὐτὸ, νὰ, αὐτὸ ποῦ βλέπετε, αἴ, τί νὰ σᾶς 'πῶ;... μὰ θὰ ἔχῃ σφάξῃ, τὸ λίγο τὸ λιγώτερο, γιὰ νὰ μὴ 'μπῶ πολὺ, τὸ λιγάκι ἴσα, ἔτσι ἀπάνω κάτω σὰν μὰ θὰ μοῦ 'κῆτε τώρα πῶς σᾶς λέγω ὑπερβολή, ὄχι ὅμως, νὰ μὴ σκάσω, νὰ μὴ ξεμερωθῶ, ἂν δὲν ἔσφαξε αὐτὸ τὸ χέρι μου, χίλιους, ὄχι πεντακόσους, ἂς ἦνε τέλος πάντων ἑκατὸ δέκα, βρὲ ἀδελφὲ, ἂν δὲν μὲ πιστεύετε καὶ σᾶς φαίνετε ὑπερβολή, ἂς ἦνε καὶ ἕνα, τέλος πάντων, ἂν δὲν μὲ πιστεύεται ἂν καλὰ καὶ τί ἀνάγκη ἔχετε νὰ μὴ μὲ πιστεύσετε. Εἴμουνα δὰ καὶ τότε θηρίο. Μὲ μιὰ γροθιὰ σκότωνα βουβάλι καὶ σᾶς ἀκόμη!... Αἴ καϋμένα χρόνια, παληά μου νειάτα.... Δὲν ἔχει καὶ κάμμία ταβέρνα ἐδῶ παρακάτω, νὰ σᾶς τὸ διηγηθῶ, ποῦ νὰ σᾶς ἀνατριχιάζῃ ἡ πέτσα. Μωρὲ, ξέρετε τὶ κεραταῖς ἤμουν στὴ νεότη μου, ἤμουν καὶ εἶμαι.. ὄχι δὲν εἶμαι... ἀλλὰ ὁ λόγος τὸ φέρει... Ἔτσι θέλω νὰ σᾶς πῶ... πῶς νὰ σᾶς τὸ 'πῶ.

— Καλὰ, ἀδελφὲ, μᾶς ἔδωκες καὶ καταλάβαμε. Δὲν εἶνε ἀνάγκη καὶ τόσο πολὺ νὰ τὰ ψιλολογοῦμε. Ξερονούμαστε ὅλοι.

— Μὰ δὲν σᾶς τελείωσα τὴν ἱστορία τῆς Καλαμπάκας . .

— Τώρα μεταξύ μας δὲν τὰ ξέρομε.

— Ὄχι, ὁ λόγος τόχει.

ἀπογνώσεως ἅπαν τὸ νεαρὸν ἡμῶν ἔθνος. Ἰδοὺ περίστασις νὰ ἀφαιρεθῶσι πολλὰ δολώματα ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς ἐξουσίας. Ἰδοὺ καιρὸς νὰ μεταρρυθμισθῶσι καὶ κανονισθῶσι τὰ ἀσύντακτα στρατιωτικὰ καὶ νὰ ληφθῇ γενναία ἀπόφασις περὶ στρατιωτικῆς τοῦ ἔθνους προπαρασκευῆς.»

Ταῦτα εἶπε τὸ ἔθνος, ταῦτα ὑπεσχέθη ἡ νέα κυβέρνησις διὰ τοῦ προγράμματός της καὶ ταῦτα ἤρξατο ἐκπληροῦσα δι' ἐπιπόνου ἐργασίας συντάσσουσα τὰ μᾶλλον κατεπείγοντα διὰ τὴν παροῦσαν σύνοδον νομοσχέδια. Καὶ ὀφείλομεν ἀληθῶς πάντες νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν ὑπεράνθρωπον ἐργασίαν τοῦ κ. πρωθυπουργοῦ νυχθημερὸν ἐργαζομένου.

Ἀλλὰ ταῦτα δὲν ἤρεσαν εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Οἱ ἀποτελοῦντες αὐτὴν, συνηθισμένοι εἰς τὸ κολύμβημα τῆς διαχειρίσεως, δὲν εὗρον καλὰ τὰ λαμβανόμενα πρὸς ἐξασφάλισιν τοῦ δημοσίου πλούτου μέτρα καὶ ἤρξαντο νὰ σκέπτωνται περὶ ματαιώσεως τῆς ἐπ' ἀγαθῷ ἀρξαμένης μεταρρυθμίσεως. Ἡ ἀντιπολίτευσις, τὸ γνωρίζομεν ὅλοι, θέλει προϋπολογισμὸν Μπούμπουλην ἄνευ νόμων, θέλει πιστώσεις ἀορίστους πρὸς ἀορίστους σκοπούς, θέλει ἐλευθερίαν ἐνεργείας ἐν πᾶσι, διότι ἐν τοιαύτῃ μόνον ἐλευθερίᾳ εὕρισκε τὴν πλειοψηφίαν καθ' ὅλον τὸν βίον της. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὰ νομοσχέδια πάντα ἦσαν συντεταγμένα κατὰ τὴν θέλησιν τοῦ ἔθνους καὶ κατὰ τοὺς κανόνας τῶν καλῶς κυβερνωμένων κρατῶν, ἡ ἀντιπολίτευσις εὑρέθη ἐν μεγίστῃ δυσχερείᾳ. Μετὰ πολλὰς ὅμως σκέψεις συνετάχθη ὁ ἀπότομος ῥητορικὸς λόγος: «Δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία!» ὅστις ἐπανελαμβάνετο καθ' ἑκάστην.

Καὶ ἐνῷ δ' οὕτως ἐν τῇ βουλῇ ἐπολέμει ἡ ἀντιπολίτευσις ἐξευτελίζουσα ἑαυτὴν, μία τῶν μᾶλλον ὑποκριτικῶν ἐφημερίδων, ἧς ἡ γνώμη εἶνε χαμαιλέοντος χρῶμα, ἔγραφε μετὰ θλίψεως «Τί κακό! Πολλὰ νομοσχέδια ψηφίζονται. Μεταφράζονται ἐκ τοῦ γαλλικοῦ. Δὲν εἶνε καλά.» Καὶ ἄλλα τοιαῦτα φλυαρήματα.

Ἀλλὰ, κύριοι, εἶνε αὐτὰ συζήτησις; Εἴπατε, ἐὰν δύνασθε, εἰς τί τὰ εἰσαχθέντα νομοσχέδια βλάπτουσι τὴν διοίκησιν ἐν γένει, ἵνα μεταρρυθμισθῶσι κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ἀορίστως ὅμως οἱ μὲν λέγοντες *δὲν εἶνε ἀπαρτία*, οἱ δὲ ὅτι εἶνε πολλὰ τὰ νομοσχέδια καὶ μεταφρασμένα. ὁμοιάζετε μὲ ἀπηλπισμένους ἀνθρώπους, οἵτινες ἔχασαν πλέον πᾶσαν ἐλπίδα ἐκνόμου ἀντιπολιτεύσεως.

Ἐν τούτοις, κύριοι ἀπηλπισμένοι, **ἀπαρτία ὑπάρχει** καὶ τὰ νομοσχέδια θὰ ψηφισθῶσι πρὸς μεγάλην χαρὰν τοῦ λαοῦ, ὅστις εὐγνωμονεῖ τῇ παρούσῃ πλειονοψηφίᾳ ἐὰν κατορθώσῃ νὰ δέσῃ ὅσον τὸ δυνατὸν ἀσφαλέστερον τὰς δαπανηρὰς χεῖρας τῶν Μπουμπούλων τῆς Ἀντιπολιτεύσεως.

Ἀπαρτία ὑπάρχει καὶ μὴ ἀνησυχεῖτε. Ὁ μὲν θόρυβος ὃν ἐγείρετε ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ, γίνετε πρὸς βλάβην σας, ὁ δὲ θόρυβος ὃν ποιεῖτε διὰ τῶν τόσων ἐφημερίδων σας εἶνε ψευδὴς, διότι ἡ κοινὴ γνώμη εἶνε ἐναντία σας. Τὸ διαζύγιον μεταξὺ αὐτῆς καὶ ὑμῶν ἐγένετο πρὸ πολλοῦ καὶ πρέπει νὰ μεταβληθῶσιν οἱ νόμοι τῆς φύσεως, ἵνα τείνῃ ὑμῖν τόσον ταχέως πάλιν τὴν χεῖρα. Τὸ ἔθνος ἀηδίασε τοὺς ψευδοπολιτικοὺς ὅπως τοὺς ψευδοϊατρούς. Ἐνεπιστεύθη εἰς πολιτικοὺς σοβαροὺς, καταλλήλους τῶν περιστάσεων, ἔχοντας τὸ θάρρος νὰ ἀντιμετωπίζωσι πάντα ἐθνικὸν κίνδυνον καὶ ἐν ἐλπίδι νὰ ἐργάζωνται μετ' ἀφοσιώσεως ὑπὲρ ὡρισμένου σχεδίου. Ἐνεπιστεύθη εἰς πολιτικοὺς θεωρήσαντας κύριόν των μέλημα τὴν παρακώλυσιν τοῦ χειμάρρου τῆς διαφθορᾶς, οὗ τὴν κοίτην ὑμεῖς τόσον ἐπιτηδείως ἐζωμαλύνατε. Ἐὰν δὲ δὲν ἐντρέπεσθε, ἐξακολουθεῖτε νὰ γίνεσθε θέατρον κατὰ τὴν κοινὴν φράσιν. Τὸ κοινοβούλιον σήμερον εἶνε ἡ **ἀπαρτία**, εἶνε τὸ **ἔθνος**. Σεῖς ἐτέθητε ἐκτὸς τοῦ ἔθνους. Σήμερον σᾶς ἀφαιρεῖτε ὁ λόγος, διότι τοιοῦτοι τετριμμένοι λόγοι, οἷος ὁ δὲν *ὑπάρχει ἀπαρτία*, εἶνε ἀνάρμοστον πλέον ν' ἀντηχοῦν ὑπὸ τοὺς χρυσοῦς θόλους τοῦ ἑλληνικοῦ βουλευτηρίου. Αὔριον θὰ σᾶς ἀφαιρεθῶσι καὶ ἄλλα. Διότι πιστεύομεν ὅτι ἡ κυβέρνησις θὰ φροντίσῃ καὶ περὶ *τιμητῶν*, οἵτινες ἔχοντες ἐκτεταμένην ἐξουσίαν θὰ διαγράφωσιν ἐκ τοῦ βουλευτικοῦ καταλόγου τοὺς ἀκοσμοῦντας καὶ τὴν βουλὴν ὑβρίζοντας.

Χράπ-Χράπ.

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΜΟΥ.

Εἶναι δρᾶμα; Εἶναι κωμωδία; Εἶναι φάρσα; Εἶναι μυθιστόρημα; Διήγημα; Διάλογος; Τί εἶναι; Εἶναι **féérie!**

Ἕως ἐδῶ δὲν εἶπα τίποτε!

Εἶναι λοιπὸν féérie ἐκτελεσθεῖσα ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν συνεδριάσεων τῆς βουλῆς τῇ 15 Ἰουνίου 1882 παρούσης τῆς κυβερνήσεως, πλήρους ἀπαρτίας φίλων της, οὐδενὸς σχεδὸν κουμουνδουρικοῦ, καὶ $^{2}/_{10}$ δεληγιαννικῶν, τοῦ Ρηγοπούλου καὶ τοῦ Ζυγομαλᾶ, ἐξ ὧν πάλιν τὸ $^{1}/_{10}$ ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐχάνετο εἰς τὰ κύματα τοῦ ὠκεανοῦ ἢ τὸν καταρράκτην τοῦ Νιαγάρα, ὡς ἤθελεν εἴπει τὸ ἄλλο $^{1}/_{10}$, ὁ Ρηγόπουλος, ἢ ἔδυεν εἰς τὸ κενὸν ὡς διάττων, ὡς ἀερόλιθος, ὡς βολὶς, ὡς ἀστήρ . . .

ὡς ἀστὴρ ἐξαίφνης δύων
γράψατε θὰ 'πῶ δακρύων
εἰς τὸν τάφον μου ἐλπὶς . . .

Ἀλλ' οὔτε ἐλπίδα βλέπω, οὔτε γράψιμο καὶ μόλις διακρίνω τὸν τάφον μου καθὼς ἤρχισα. Ἂς ἀρχίσωμεν λοιπὸν ἀλλέως, διηγηματικῶς.

Ἐγὼ καὶ ὁ στόμαχός μου ἐκαθήμεθα εἰς τὸ θεωρεῖον τῶν δημοσιογράφων. Εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ στόμαχός μου δὲν εἶναι δημοσιογράφος, εἶναι ὅμως δημοσιογραφικὸς καὶ διὰ τοῦτο, οὐχὶ τόσον *καταχρηστικῶς* ἀνέβη καὶ αὐτός. Αἱ ἐκ τῆς αἰθούσης ἀναθυμιάσεις ἦσαν ἀφόρητοι, ἀλλ' ἡ ῥίς μου εὐγνώμων πρὸς εὐφυεστάτην φίλην μου προηνεπίζετο ἀπὸ τὸ λεπτότατον ἄρωμα γαρουφάλου, ὅπερ ἐκείνη ὡσεὶ προνοοῦσα περὶ τῆς ἡσυχίας αὐτῆς μοὶ εἶχε προσφέρει, γαρούφαλον μὲ πέταλα ῥοδόχροα ὡς οἱ ὄνυχες τῆς κυρίας του ἢ αἱ παρειαὶ τῆς φίλης αὐτῆς καὶ σκληρᾶς φίλης ἐμοῦ, ἧς τὸ ὄνομα ἐκφράζει τὸ γλυκύτερον ῥοδόχρουν.

Ὁ στόμαχός μου αἴφνης ἐξέβαλε κραυγήν. Εἶχεν εἰσβάλλει ἐντὸς αὐτοῦ ἡ πεῖνα. Ἐπὶ τοῦ βήματος ἦτο ὁ κ. Ζηνόπουλος. Τὰ φῶτα ἦσαν ἤδη ἀνημμένα. Συνεζητεῖτο τὸ περὶ νομικῶν συμβούλων νομοσχέδιον. Ὁ κ. Κουμουνδοῦρος μετὰ τῶν φίλων του εἶχεν ἀναχωρήσει. Ὁ κ. Δηλιγιάννης μετὰ τῶν ἀξιοτίμων βουλευτῶν, ὧν ἔχει τὴν τιμὴν νὰ διερμηνεύῃ τὸ φρόνημα, εἶχεν ἀπέλθει. Ὁ στόμαχός μου μ' ἐβίαζε ν' ἀναχωρήσωμεν.

— Κύριε στόμαχε, ἔχω ἔνστασιν, τῷ λέγω.

— Κύριε πρόεδρε, ἔχω ἔνστασιν, φωνάζει ὁ κ. Κώστας Κουμουνδοῦρος, δὲν ὑπάρχει ἀπαρτία.

Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν ἐγὼ καὶ ὁ Κώστας συνηντήθημεν εἰς τὰς ἰδέας. Ὁ κ. Ζηνόπουλος καταβαίνει τοῦ βήματος, ὁ κατάλογος ἀναγινώσκεται καὶ εὑρίσκονται παρόντες 130. Ὁ κ. Ζηνόπουλος ἀρχίζει καὶ πάλιν. Ἀλλ' ὁ ἀξιότιμος ἐκ Γόρτυνος βουλευτὴς κ. Ι. Ἀντωνόπουλος, φίλος τοῦ ἀξιοτίμου ἐκ Γόρτυνος ἡμικομματάρχου προβάλλει καὶ πάλιν ἔνστασιν ἐλλείψεως ἀπαρτίας.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἀρχίζει ἡ φαντασμαγορία.

Οἱ Τριουπικοὶ ἐγείρονται ἀφηνιασμένοι.

— Ν' ἀναγνωσθῇ, κ. πρόεδρε, ὁ κατάλογος.

— Εἶσθε ἀδιάκριτοι.

— Φευγᾶτε, δὲν σᾶς θέλομεν.

— Δὲν πειράζει, ἄλλη φορά.

— Μὰ δὲν ἔχει τὸ γοῦστο, τώρα ἔχει τὸ χάζι . . Ποῦ νὰ ἔβλεπες τοὺς τούρκους . . . ὄχ κακομοῖρί μου, καὶ νὰ σὲ 'πήγαινε ριπιτί. Μὲ κάτι σαρίκια, μὲ κάτι σέλες, μὲ κάτι φαρδιὰ μανίκια, ἕως ἐδῶ κάτω, μὲ κάτι σαλβάρια, ποῦ ἐνόμιζες πῶς εἴπανε φτειασμένα ἀπὸ ἀτζὲμ πιλάφ . . . Ἀληθινὰ, φάγατε σεῖς; Ἐγὼ, νὰ σᾶς ξομολογηθῶ τὴν ἁμαρτία μου, δὲν ἔχω φαγωμένο ἀκόμη καὶ ἔσριξα καὶ ἕνα δυὸ ποτηριαῖς παραπάνω, καὶ . . . νὰ τὰ λέμε χωρὶς ντροπῆς, σὰν νὰ ζαλίστικα λιγάκι, εἶμαι, δηλαδὴ, μέντζα, μέντζα. Ἀκόμη μία καὶ μὲ πᾶτε μὲ τὸ κάρρο . . . Γιὰ νὰ σᾶς 'πῶ; Εἶνε καὶ τὸ Ραλλάκι μας ἀπάνω. Παιδὶ μάλαμα. Μαζὺ παίζομε τὴν ἀμπαρόριζα. Τοῦ ἔχω ρίξει γροθιὰ, ποῦ τὸν ξεθέωσα. Μὰ ξέρετε τί μοῦκαμε; Παίζαμε τοὺς βόλους καὶ ἤθελε νὰ μοῦ κάμῃ ζαβολιαῖς. Πρὲ δός μου τὸν βόλο πίσω τοῦ λέω. Δὲν στὸν δίνω μοῦ λέει. Βρὲ θὰ τῆς παίξωμε, τοῦ λέω, 'δικός μου εἶνε, μοῦ λέει, μωρὲ φέρε, λέω, δὲν σοῦ δίνω, λέει, μὲ τὸ λέω καὶ μὲ μοῦ τὸ λέει, τσακονόμαστε, στὸν βάζω κάτω, ἤμουν πιὸ χειροδύναμος ἐγώ, καὶ σοῦ τὸν δίνω, καὶ σοῦ τὸν δίνω, ποῦ τὸν ἔκανα τοῦ ἁλατιοῦ. Ἤθελε ὁ πατέρας του νὰ κάνῃ τοῦ πατέρα μου ἀγωγή, ἀλλὰ τὰ συμβιβάσαμεν καὶ πιαστήκαμε πάλι φίλοι.

Ἐν ᾧ τοιαῦτα διελέγοντο οἱ ἐν τοῖς ὁδοῖς, ἐν τῷ οἴκῳ τῆς Μαριγούλας οἱ συνελθόντες προέβαινον εἰς ὁριστικὰς ἀποφάσεις.

— Πρέπει, ἔλεγεν ὁ γερο-Καλλιφρονᾶς, νὰ δώσωμεν νὰ ἐννοήσῃ ὁ βασιλεὺς, ὅτι ἐσώθησαν πλέον τὰ ψέμματα καὶ ὅτι δὲν παίζομε.

—Ἀνάγκη, προσέθηκεν ὁ Ψύλλας, νὰ προβῶμεν μετὰ συνέσεως καὶ περιεσκεμμένως· πρέπει νὰ συνεννοηθῶμεν καὶ μετὰ τῶν κυριωτέρων, πρέπει νὰ γίνῃ κάτι τι τὸ ὁποῖον νὰ συνταράξῃ καὶ ἐξαγριώσῃ εἰς ἄκρον τὸν λαόν.

— Προτείνω, εἶπεν ὁ Λεωνίδας ὁ Βούλγαρης, ὁ τόσον ἀρεσκόμενος εἰς τὰς ἐπαναστάσεις χωρὶς νὰ ῥιψοκινδυνεύῃ, νὰ ἐνοικιάσωμεν ἕνα σπίτι κ' ἐκεῖ ν' ἀρχίσωμε τὴν κατασκευὴν φυσιγγίων, νὰ προμηθευθῶμεν δὲ καὶ ἱκανὸν ἀριθμὸν ὅπλων, διότι ὅ,τι δήποτε καὶ ἂν ἀποφασίσωμεν πάντοτε θὰ εὕρωμεν ἀντίστασιν.

— Πρὶν προβῶμεν, ὑπέλαβεν ὁ Κορωναῖος, δέον ἡμεῖς νὰ διατελῶμεν φαινομενικῶς ὅλως ἀμέτοχοι τῶν ταραχῶν, ἃς ὀφείλουν ν' ἀναλάβουν, ὡς μέχρι τοῦδε, οἱ φοιτηταὶ καὶ ὁ λαός. Αὔριον δέον νὰ συνέλθητε εἰς τὴν γερουσίαν καὶ ἀπαιτήσητε, εἶπε πρὸς φοιτητὰς καὶ πολίτας ἀποτεινόμενος, ἐν αὐτῇ τὸν καθορισμὸν τοῦ διαδόχου καὶ τὴν ἄμεσον διοργάνωσιν τῆς ἐθνοφυλακῆς.

— Ἐγὼ, διέκοψεν ὁ Ράλλης, ἀναλαμβάνω, μέσα στὴ γερουσία νὰ φωνάξω ὅλα αὐτὰ ποῦ λέτε.

— Ἐγὼ, ἐπεπρόσθεσεν ὁ Σκαρβέλης, ἀναλαμβάνω νὰ συναθροίσω ἀπὸ τὸν λαὸν ποῦ εἶνε κάτω καὶ νὰ τὸν πληροφορήσω γιὰ τὴν αὐριανὴν ἀπόφασιν.

Ὁ δὲ Δόσιος ἐγερθεὶς ἐξημμένος:

— Αὐτὰ, εἶπεν, εἶνε τσιριτσάντζουλες, ἂν θὰ γίνῃ, νὰ γίνῃ μιὰ καὶ καλή. Τί τὰ ψιψιλίζομε. Ἐγὼ θὰ κουμπουριάσω τὴν βασίλισσα, ἢ τὸν βασιλέα, ὁποιον ἐπιτύχω καὶ ἂς πάω καρμανιόλα. Δὲν εἶπε ὁ κ. Καλλιφρονᾶς, ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ κάτι τὸ ὁποῖον νὰ διαταράξῃ τὸν λαόν; Ἰδοὺ τὸ μέσον, τὸ προσφέρω ἐγώ. Μπάμ. Κάτω. Ἔπειτα παρὰ νὰ μὲ λυώσουν στὴ φυλακὴ, μία καὶ τίναγμα τὰ μυαλὰ στὸν ἀέρα.

—Καὶ ἐμένα διέκοψεν ὁ σοφατζῆς, Λεωνίδας Παύλου, μοῦ κατέβη μία ἄλλη ἰδέα, ν' ἀλείψω ὅλα τὰ κάγκελα τοῦ βασιλικοῦ κήπου πετρέλαιο, νὰ βάλω φωτιὰ νὰ κάψω τὸν βασιλικὸ κήπο, στὸν κίνδυνο θὰ πεταχθοῦν νὰ φύγουν ἀπὸ τὸ παλάτι ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Ἀμαλία καὶ ἐκεῖ στὴν ἀνεμοταραχὴ νὰ γίνῃ ὅ,τι γίνῃ. Πέρνω μάλιστα καὶ τὸν φίλο μου Γιώργη. Ἔρχεσαι Γιώργη;

— Μὲ τὰ τέσσαρα.

Παρενέβη καὶ ὁ Νάκης τότε:

— Ἂν ἦναι νὰ γίνῃ τίποτα, εἶπεν, ἐγὼ καὶ ὁ ἀδελφός μου ἀναλαμβάνομε τὴν κατασκευὴν τῶν φυσιγγίων, ξέρω μάλιστα νὰ κατασκευάζω καὶ *βαρελόια*, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦμεν νὰ γεμίσωμε ὅλη τὴν πλατεῖα τῶν ἀνακτόρων, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ νὰ πλησιάσῃ κανεὶς ἀπὸ τοὺς θέλοντας νὰ βοηθήσουν τὸν βασιλέα.

— Αὐτὰ ὅλα, ἀντεῖπεν ὁ Ψύλλας, εἶνε σχέδια.

— Δύνανται ὅμως νὰ γίνουν πράξεις.

— Καλὰ σκεπτόμεθα ἄλλοτε, ἀφοῦ ἴδομεν τί ἀποτέλεσμα θὰ φέρωμεν αὔριο.

Μετά τινας διαλέξεις οἱ συνηθροισμένοι ἤρχισαν διερχόμενοι, ἐν ᾧ ὁ Σκαρβέλης καθ' ὁμίλους ἀθροίζων τοὺς φρουροῦντας πολίτας τοὺς διεκοίνου τὴν ληφθεῖσαν διὰ τὴν αὔριον ἀπόφασιν.

Μετὰ τὴν διάλυσιν τοῦ πλήθους ἐνῷ ὁ Σκαρβέλης ἐπέστρεφεν εἰς τὸν οἶκόν του συνελήφθη ὑπὸ κουστοδίας φουστανελοφόρων κλητήρων, Χιμαριωτῶν πάντων, καὶ ὡδηγήθη εἰς τὰς φυλακάς.

Τὴν ἐπιοῦσαν οἱ φοιτηταὶ μετὰ τῆς χλεμπάγιας τοῦ Ψυριοῦ καὶ τῆς Πλάκας ἐπολιόρκουν τὴν ὄπισθεν πλευρὰν τοῦ Πανεπιστημίου, ἐν ᾗ ἡ γερουσία συνεδρίαζε.

Τὰ θεωρεῖα ἦσαν πλήρη, ὁ δὲ Ράλλης καὶ Γούδας μετὰ τῆς θρασείας παρέας των ἔπνεον μένεα διὰ τὴν προφυλάκισιν τοῦ νεανίου Σκαρβέλη, ὅστις ἦτο εἷς ἐκ τῶν μᾶλλον φανατικῶν ὀπαδῶν τῆς ἐπαναστάσεως.

— Δηλαδὴ καθὼς πᾶμε, ἔλεγεν ὁ Γούδας, ἕνα ἕνα θὰ μᾶς ξεπατώσουν ὅλους.

Ὁ Δόσιος συστρέφων τὸν μικρὸν μύστακά του καὶ τρίζων τὰ δόντιά του ἐνητένιζε προκλητικῶς τοὺς κλητῆρας, ἕκαστος τῶν ὁποίων τοῦ ἐφαίνετο ὡς μπόγιας μετημφιεσμένος.

— Ἔτσι μοῦρχεται, εἶπε, νὰ τοὺς φάγω μὲ τὰ δόντια τ' αὐτιά των τὰ πετσένια.

— Ἂμ ἂν ἦσαν ἄνθρωποι αὐτοὶ, ἀπήντησεν ὁ Ράλλης, δὲν θὰ τοὺς ὠνόμαζον καὶ *ὄργανα*.

— Εἴμεθα ἀπαρτία μόνοι μας.

— Τί θὰ σᾶς κάνωμε ἐδῶ σᾶς.

— Ποῦ ἀκούστηκε ἕνας νὰ παραλύῃ τὰς ἐργασίας 130.

— Ν' ἀναγνωσθῇ ὁ κατάλογος.

— Ν' ἀναγνωσθῇ.

Ἀναγινώσκεται ὁ κατάλογος καὶ ἐφ' ὅσον διαρκεῖ ἡ ἀνάγνωσις αὐτοῦ, ἀπὸ τῆς αἰθούσης ἐκσφενδονίζονται καὶ χάνονται πρὸς στιγμὴν βουλευταὶ ἀγγελιοφόροι, ἐνῷ ἄλλοι διασταυροῦνται ἐν τοῖς διαδρόμοις τρέχοντες.

— Πῆγες γιὰ τὸν Φλέσσα ;

— Ὁ Κασιμάτης θὰ ἦναι στὸν Ἀπόλλωνα.

— Πάρε τὸ ἁμάξι καὶ τρέχα.

— Στὸ ξενοδοχεῖον θὰ τρώει κάποιος.

Καὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι πρὸ μικροῦ ἐδυθίσθησαν εἰς τοὺς διαδρόμους ἀνακύπτουσιν ὡς ἀπὸ κυμάτων ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀσθμαίνοντες. Ὁ κ. Δραγούμης περιστρέφεται, ὡς σβοῦρα, ὁ κ. Πετσάλης, ὡς ἀνεμοστρόβιλος, ὁ κ. Μαῦρος ὡς σίφων, καὶ ποῦ καὶ ποῦ καὶ αὐτὸς ὁ κ. Λομβάρδος τρέχει δίδων τὸ μήνυμα τῆς ἀπουσίας τινος. Ὁ κ. Ράλλης ὡς στρατηγὸς πεπειραμένος πλέον εἰς τοιαύτας ἀπροσδοκήτους ἀψιμαχίας δίδει ὁδηγίας ἔχων εἰς ἀένναον κίνησιν χεῖρας, γλῶσσαν, ὀφθαλμούς, γράφων εἰς φύλλον χάρτου τοὺς ἀπόντας τῶν φίλων καὶ διαρκῶς γελῶν ὡς τέλειος ἀνοικτόκαρδος μισοφουρκισμένος ἀποτείνεται πρὸς τοὺς ἀντιπολιτευομένους.

— Φευγᾶτε καὶ σεῖς.... Δὲν μᾶς χρειάζεσθε.... Ὡς τὸ πρωὶ ἐδῶ.... Θὰ τὰ περάσωμεν ὅλα.. Θὰ τὰ διαβάσωμεν σὰν ψαλμούς.

Καὶ ἐφ' ὅλης αὐτῆς τῆς τρικυμίας ἐπιπλέει ὡς Δουλιος ἢ Inflexible ἡ τεραστία τοῦ κ. Τρικούπη ἀπάθεια, οὐδαμῶς συγκινουμένου ἐκ τῆς περὶ αὐτὸν ἀντάρας.

Ἡ ἀρίθμησις τῶν παρόντων γίνεται, ἐνῷ τὰ πρόσωπα πάντων ἐκφράζουσιν ἀνησυχίαν καὶ ἐν σιγῇ ὁ πρόεδρος ἀγγέλλει ὅτι 125 εἶνε οἱ παρόντες.

Τί γέλωτες ! τί χαρά ! Ὁ κ. Ράλλης σπεύδει ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, δίδει τὸν κατάλογον τῶν ἀπόντων συμπολιτευομένων καὶ λέγει:

— Νὰ τρέξουν γι' αὐτοὺς τοὺς ἐννηά.

Καὶ ἐπιστρέφει ἐντὸς κραυγάζων πρὸς τὸν κ. Μίλησιν:

— Κάμετέ μας τὴν χάριν νὰ φύγετε καὶ σεῖς.

Ὁ κ. Καλλιγᾶς αὐτόχρημα ξεκαρδίζεται.

— Πρὸ πάντων σεῖς νὰ φύγετε, λέγει πρὸς τὸν κ. Ζηνόπουλον, θὰ κάμωμεν τὴν δουλειά μας ἥσυχα, ἥσυχα, ἀπηλλαγμένοι καὶ ἀπὸ τὴν σοφίαν σας.

Καὶ ἐν μέσῳ τῆς καταιγίδος τῶν γελώτων καὶ τῆς γενικῆς χαρᾶς ἐπεφάνη ὡς μετέωρον καὶ ..... ἐν μειδίαμα τοῦ κ. Τρικούπη.

Ὁ κ. Ζηνόπουλος ἀνέρχεται καὶ πάλιν εἰς τὸ βῆμα. Ἀλλ' ἐντὸς τῆς αἰθούσης ἀντιπολιτευόμενοι δὲν εἶνε ἢ μόνον τρεῖς. Ὁ ὁμιλῶν,ὁ κ. Μίλησις καὶ ὁ κ. Βαλαβάνης. Ἀμέσως λοιπὸν δημιουργεῖται ἀντιπολίτευσις. Ὁ κ. Παλαμήδης κάθηται εἰς τὴν θέσιν τοῦ *κυρίου μοι* συμπολίτου του, ὁ γλυκύτατος κ. Γρυπάρης εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατ' ἐξοχὴν γλυκυτάτου.

Ἐκεῖ δὲ ὅπου οἱ ὑπουργοὶ τοῦ κ. Κουμουνδούρου ἐκάθηντο, βλέπω κατὰ σειρὰν τοὺς ἀξιοῦντας παρὰ τοῦ κ. Τρικούπη ὑπουργεῖον, Πετσάλην καὶ Παραμυθιώτην, καὶ ἐν τῷ μέσῳ τοιαύτης ἀντιπολιτεύσεως ὁ κ. Ζηνόπουλος τελειόνει τὸν λόγον του κατηυχαριστημένος, σπογγίζει τὸν ἱδρῶτά του ἡδονικῶς καὶ ἀπέρχεται τῆς αἰθούσης, ἐνῷ εἰσέρχεται ἐντὸς αὐτῆς καὶ ἀναβαίνει παρὰ τὸν κ. Παλαμήδην ὁ κ. Ζυγομαλᾶς.

Ἀλλ' ὁ στόμαχος εἶχε πλέον ἐπαναστατήσει. Ἡ πεῖνα καταλαβοῦσα ὁλόκληρον αὐτὸν εἶχεν ἀνέλθει μέχρι τοῦ οὐρανίσκου καὶ ἐκινδύνευε νὰ μὲ πνίξῃ. Καὶ ὡς ἐὰν μὴ ἤρκει τὸ ἐσωτερικὸν αὐτὸ πνίξιμον, ἄλλος ἐπιδρομεὺς εἶχεν ἐπικαθήσει ἐπ' ἐμοῦ, ἡ περιέργεια. Καὶ συνήφθη λοιπὸν δεινὴ μεταξὺ τῶν δύω ἔρις, ἐχόντων τὴν ἀξίωσιν νὰ διευθύνωσιν, ἑκάστη κατὰ τὴν ἰδίαν ὄρεξιν, τὴν βούλησίν μου, τὰς σκέψεις μου, τὰς ἐπιθυμίας μου, τὴν αὐτοκτονίαν μου, τὴν αὐθυπαρξίαν μου. Καὶ μοὶ ἐκραύγαζον καὶ αἱ δύω συγχρόνως .

Ἡ πεῖνα. Πᾶμε νὰ φᾶμε . . .

Ἡ περιέργεια. Μεῖνε ν' ἀκούσωμε.

Ἡ πεῖνα. Θέλω νὰ χορτάσω.

Ἡ περιέργεια. Θέλω νὰ ἰδῶ.

Ποῦ δὲ καὶ ποῦ παρενέβαινεν ὁ ἀτυχὴς σύντροφός μου, ὁ στόμαχος, δακρύων σχεδόν, καὶ μοὶ ἔλεγεν:

—Ἀδελφέ, ὑποφέρω πολύ, ἀπὸ τὴν βρωμοπεῖνα αὐτὴν ποῦ χορεύει μέσα μου, πᾶμε νὰ τὴν ξεφορτωθοῦμε.

Καὶ ἀπήντων ἐγὼ θλιβερώτερον, ὡς μάρτυς τῶν χριστιανικῶν χρόνων ἐπὶ τοῦ τροχοῦ:

— Ἂν μ' ἀγαπᾷς, μεῖνε νὰ ξεφορτωθῶ αὐτὴν τὴν ἀχρεῖαν περιέργειαν. Θέλει καὶ καλὰ καὶ σώνει ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ ἰδῇ καὶ δὲν μ' ἀφίνει ἥσυχον..... θὰ μὲ πνίξῃ.

Καὶ ἐνῷ ἐγὼ καὶ ὁ στόμαχός μου, οἱ δύω μάρτυρες, οὕτω ὡμιλοῦμεν, οἱ δύω τύραννοί μας ὡρχοῦντο πρὸ ἡμῶν καὶ ἐγρονθοκοποῦντο.

Τὸν δὲ θόρυβον, ὃν ἐποίουν, μόλιν ἐκάλυψαν τὰ ποδοκροτήματα, ἅτινα ὑπεδέχθησαν τὴν εἴσοδον τοῦ κ. Δη-

---

— Πρέπει νὰ ἐκλείψῃ διὰ παντὸς ἡ ἀχρεία γενεὰ τῶν κλητήρων.

— Τὰ μάθατε τὰ νέα, ἠρώτησεν ἀσθμαίνων καταφθὰς ὁ Βασίλειος Γελαδάκης.

— Ὄχι, τί τρέχει ;

— Ὁ βασιλεὺς φεύγει στὴ Βαβαρία, καὶ λέγουν ὅτι πάει ἐκεῖ διὰ νὰ συνεννοηθῇ μὲ τὴν Αὐστρία, τὰ Δουκάτα, μουκάτα, μὲ τὸν Πάπα καὶ τοὺς ρλάφους γιὰ τὸν προσδιορισμὸν τοῦ Διαδόχου.

— Χάλτια. Θέλουν νὰ ρίξουν στάχτη στὰ ἀμμάτια τοῦ κόσμου.

— Καὶ θέλει φιλοσοφία ; Ἄρ. τὸ ἄλλο ; Αὐτὸ εἶνε τὸ σπουδαιότερον. Συνέλαβαν καὶ τὸν Κορωναῖο.

— Τί λές, ἀδελφέ ; Αἴ δὲν ὑπάρχει ἐλπίς. Ἐπάνω, στὴ Γερουσία. Ἐμπρός.

Τὰ πλήθη εἰσόρμησαν καὶ ἐπλήρωσαν τὰ θεωρεῖα αὐτῆς.

Ἡ συνεδρίασις διακόπτεται ἐν μέσῳ φοβεροῦ θορύβου καὶ κραυγῶν.

— Θέλομεν, κύριοι γερουσιασταί, τὸν διορισμὸν τοῦ Διαδόχου. Θέλομεν νὰ ξέρωμε ποῦ βρισκόμαστε.

— Ζήτω τὸ ἔθνος, ἀνεκραύγασεν βροντωδῶς ὁ Ράλλης, *κάτω ὁ βασιλεύς !*

Ἦτο ἡ πρώτη φωνὴ ἥτις ἀντήχησεν ἀπὸ πολίτου ἕλληνος ἐντὸς νομοθετικοῦ σώματος καὶ ἠκούσθη ἐν μέσῳ ἀλαλαγμῶν τὸ πρῶτον :

Κάτω ὁ βασιλεύς !

Ἐν μέσῳ φοβερᾶς συγχύσεως διελύθη ἡ γερουσία.

(Ἕπεται συνέχεια)

Παλημάνθρωπος.

μητρακάκη. Ἐπὶ τοῦ βήματος ἦτο ὁ κ. Μίλησις. Ὡραῖος, ὡς στάσις. Θαυμαστὸς ὡς ἀπάθεια. Ὁ κ. Βουδούρης εἰς τὴν προσέλευσιν τοῦ κ. Δημητρακάκη κατοβαίνει ἀγρίως πρὸς αὐτὸν πλησιάζων. Ἀλλ' ὁ κ. Δημητρακάκης ταχύτερος ἤχου ρίπτει τὴν ἔνστασιν περὶ μὴ ἀπαρτίας καὶ... τὸ βάζει στὰ πόδια.... Ὁ κ. Μίλησις κατέρχεται τοῦ βήματος.

Ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἐνστάσεως ἐγείρεται καταιγίς. Ὁ κ. Μίλησις ἐπιμένει ν' ἀναγνωσθῇ ὁ κατάλογος, ἡ μανία τῶν τρικουπικῶν μόλις καταστέλλεται. Ὁ κ. Ράλλης μόλις δύναται νὰ περιστείλῃ τὴν ὁρμὴν τοῦ κραυγάζοντος κ. Φωτήλα. Ὁ κ. Λομβάρδος ἀπὸ τοῦ ἐνδύματος σύρων τὸν κ.Μπουλελᾶν ἀδυνατεῖ νὰ καταστείλῃ τὴν φωνήν του. Ὁ κ. Καραπάνος ἐναγκαλιζόμενος, ὡς κερδοσκοπικὴν ἐπιχείρησιν, τὸν κ. Ἀσημάκην Χριστόπουλον, μόλις κωλύει τὴν ἔκρηξιν τῆς ὁρμῆς του. Αἱ διασταυρούμεναι προσωπικότητες εἶναι ἀνοικονόμητοι καὶ μάτην προσπαθεῖ νὰ καταστείλῃ τὴν ἔξαψιν καὶ νὰ κατασιγάσῃ τὴν ὀργὴν ἡ πολιτικὴ τῆς μὴ ἀπαντήσεως, ἡ τακτικὴ τῆς ἀπολύτου σιωπῆς.

Ἀπὸ τοῦ ὕψους δὲ τῆς θέσεως τοῦ Δηλιγιάννη ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ἐπιμένει εἰς τοῦ καταλόγου τὴν ἀνάγνωσιν. Ἡ φωνὴ ἐξερεθίζει τὴν ὀργὴν καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ κ. Μανδάλου. Καὶ ὁρμῶσι κατ' αὐτοῦ τρεῖς· ὁ κ. Χριστόπουλος, ὁ κ. Βουδούρης καὶ ὁ κ. Μάνδαλος. Ἀλλ' ἄλλοι προλαμβάνουσι τὴν ῥῆξιν, ἐνῷ ὁ βουλευτὴς Ἀττικῆς, βλέπων ὅτι ὀλίγου δεῖν καὶ ἐγεύετο αὐτὰς—ἐξελλήνισις τοῦ : τῆς ἔτρωγε—μετὰ χριστιανικῆς πλέον πραότητος ἀναγνωρίζει ὅτι :

— Καὶ αὐτὸ ἠμπορεῖ νὰ γίνῃ ἀφοῦ εἶναι πλειονοψηφία.

Ἀραιοῦται μετὰ κόπου ὁ περὶ τὸν κ. Ζυγομαλᾶν κύκλος καὶ αἴφνης ἐγείρεται ὁ κ. Μεσηνέζης κράζων.

— Κύριε πρόεδρε, κύριε πρόεδρε . . . .

Ἐσιώπησαν. Τί εἶπε δὲν γράφεται. Λέγεται μόνον. Καὶ ἂν θέλετε λέγεται ἀπὸ ἕνα φίλον μου ὑποπρόξενον καὶ ἀπὸ ἐμὲ μόνον. Ἔπρεπε τὸ **Μὴ Χάνεσαι** νὰ εἶναι φωνογράφος διὰ νὰ chᾶς μεταδώchω πιchτῶς ὅ,τι εἶπε: Ὑπεστήριξεν ὅτι «ἡ ἔνchταchις τῆchς ἀπαρτίαchς προβάλλεται μόνον κατὰ τὴν pchηφοφορίαν καὶ οὐχὶ διαρκούchης τchῆς chigitήchεως.»

Ἀλλ' ὁ κ. Ζυγομαλᾶς ἀναλαβὼν τὸ θάρρος του ἀρχίζει νὰ τὸν λούζῃ — κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον—καὶ νὰ τῷ λέγῃ ὅτι εἰς τὰ ζητήματα τῆς ἀπαρτίας εἶναι εἰδικός,ἀφ' ὅτου ἐν τῇ ἐθνοσυνελεύσει ἀνέπτυξε τὴν θεωρίαν τοῦ μακαρίτου Βούλγαρη.

Καὶ εἶδον τὸν κ. Μεσσηνέζην ἀφηνιάσαντα, καὶ εἶδον αὐτὸν κινοῦντα τὰς χεῖρας ὡς πτέρυγας, καὶ δίδοντα εἰς τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ στάσεις δυσκολωτάτας ἐν τῇ πλαστικῇ, καὶ περιστρέφοντα τὴν κόρην τοῦ ὀφθαλμοῦ ὡς ἐν ἐκστάσει ἢ λειποθυμίᾳ, καὶ κινοῦντα τὸ σῶμα ὡσεὶ ἐλαυνόμενον ὑπὸ μηχανῆς. Καὶ ἀνεμνήσθην τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν ἐπὶ τραμπουκικῶν βραχιόνων φερόμενος ἐν διαδηλώσει, εἶχεν ἐγκαταλείψει πάντα τὰ ἑαυτοῦ εἰς τὴν ὁρμὴν τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, καὶ τὸ ὑποκάμισον προβάλλον ὑπὲρ τὴν ζώνην του ἀφθόνως, καὶ τὸ γελέκο του ἀνορθούμενον μέχρι λαιμοῦ, καὶ τὴν ῥεδιγκόταν του λικνιζομένην ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ τὰ μπατσάκια ἀνεγηγερμένα μέχρι γόνατος, καὶ τὰ ἐσώβρακα ἐπιφανέντα, καὶ τὸν λαιμοδέτην ἐπαναστατήσαντα, καὶ τὰς χεῖρας πληττούσας τὸ κενόν, καὶ αὐτὴν ἀκόμη τὴν φωνήν του φθεγγομένην τὴν ἱστορικὴν παρακέλευσιν :

— Eἰchς τά...hανά...κτορα, εἰchς τά...hανά...κτορα.

Ἰδοὺ ὅμως ὅτι ἡ γνώμη τοῦ κ. Μεσσηνέζη χειροκροτεῖται καὶ παρὰ τὰς φωνὰς τοῦ κ. Ζυγομαλᾶ προσκαλεῖται ὁ κ. Μίλησις νὰ λάβῃ τὸν λόγον. Καὶ ἀναβαίνει μὲν οὗτος ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀλλ' ἄρχεται ὁμιλῶν ἐπὶ τοῦ παρεμπίπτοντος ζητήματος τῆς ἀπαρτίας. Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. πρόεδρος προσεβλήθη ὑπὸ τῆς ἐπιδημίας τῶν νεύρων. Δὲν ἐννοεῖ νὰ τῷ ἐπιτρέψῃ οὐδὲ λέξιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος αὐτοῦ. Ἂν θέλῃ νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τῶν νομικῶν συμβούλων, ἔχει τὸν λόγον,ἄλλως οὐχί. Καὶ ἐπειδὴ ἐκεῖνος λίαν ἀπαθῶς ἐπιμένει νὰ ὁμιλήσῃ ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς ἀπαρτίας, ὁ κ. Βελαωρίτης φρενητιωδῶς κρούων τὸν κώδωνα εἰς τὸ οὖς του κραυγάζει :

— Σᾶς ἀφαιρῶ τὸν λόγον, σᾶς ἀφαιρῶ τὸν λόγον.

Ὁ κ. Μίλησις ὅμως δὲν ξιππάζεται πολύ. Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς βουλευτάς:

— Ἐννοεῖ τὸ σῶμα, λέγει, νὰ μοῦ ἀφαιρέσῃ τὸν λόγον;

Ναί, ναί, λυσσώδη ἐπλήρωσαν τὴν αἴθουσαν.

— Τότε, προσθέτει ὁ κ. Μίλησις, ἐγὼ δηλῶ ὅτι δὲν ἐννοῶ νὰ ὁμιλήσω περὶ τοῦ νομοσχεδίου πρὸς σῶμα, περὶ τῆς νομίμου ὑπάρξεως τοῦ ὁποίου ἐγεννήθησαν ἀμφιβολίαι, μὴ διαλυθεῖσαι.

Καὶ καταβαίνει ἐν μέσῳ θορύβου,ἐνῷ ὁ πρόεδρος θέτει εἰς ψηφοφορίαν τὴν ἀρχὴν τοῦ νομοσχεδίου.

Ἐγείρεται τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὅλη σχεδὸν ἡ συμπολίτευσις καὶ ἑνὶ στόματι ἀπαιτεῖ τὴν ὀνομαστικὴν κλῆσιν, ἵνα καταδειχθῇ ἡ ὑπάρχουσα ἀπαρτία. Καὶ πρὶν ἐκφωνηθῇ ὁ ὀνομαστικὸς κατάλογος, ὁ κ. Καραπάνος σηκώνεται νὰ πουλήσῃ ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Σανδραζάμην. Καὶ ὡσεὶ ὡμίλει πρὸς ἐρεύνητιδες, προτείνει καθεὶς βουλευτὴς ψηφίζων νὰ δίδῃ καὶ τὸν λόγον τῆς τιμῆς του ὅτι θὰ μείνῃ μέχρι τέλους. Αὐτὸ τὸ νέον εἶδος ψηφοφορίας—giuramento ἐγέννησε ἀρκετὴν ἱλαρότητα. Ἀλλ' ἡ ἀφοσίωσις ἐπωλήθη μὲ ἐλπίδας προεξοφλήσεως ἐπὶ τῶν χωρικῶν τῆς Ἄρτας. Καὶ ἐνῷ ἡ κωμικὴ σκηνὴ τοῦ κ. Καραπάνου ἐν τῇ αἰθούσῃ λαμβάνει χώραν,ἐν τῷ θεωρείῳ μου ἄλλη σκηνὴ κωμικοτραγικὴ βασανίζει ἐμέ. Ὁ στόμαχός μου βλέπει τὸν κ.Κοντολέοντα εἰσβάλλοντα ἐν τῇ αἰθούσῃ μὲ ἀριθμὸν σιβαστῶν κουλουρίων, ἅτινα θριαμβευτικῶς διεπέρασεν ἐν τῇ ῥάβδῳ του. Θέλει νὰ ῥιφθῇ ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐκείνου διὰ ν' ἁρπάσῃ καὶ αὐτὸς μίαν βοῦκαν,ἀλλὰ πρὶν ἐπιχειρήσῃ νὰ τὸ σκεφθῇ κἄν, τὰ κουλούρια γίνονται ἀνάρπαστα. Ἠφανίσθησαν. Τί ἔγιναν ; Μόλις κάτι **ναὶ** μὲ μπουκωμένον στόμα προφερόμενα προδίδουν τὴν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.. . καταβρόχθισιν. Μεταξὺ περιεργείας καὶ πείνης νέα δεινὴ λογομαχία.

— Πᾶμε.

— Στάσου.

— Θὰ σὲ φάω καὶ σένα.

— Φάγε με, ἀλλὰ νὰ ἰδῶ τί θ' ἀπογείνῃ.

Εἰς τὸν θόρυβον,ὃν ἐποίουν αἱ δύω ἀντίπαλοι,ὁ κ. Τρικούπης στρέφει τὸ βλέμμα του πρὸς τὸ θεωρεῖον. Ἀμφότεραι ἐζάρωσαν. Ἐκείνη ἡ μορφὴ ἡ ἀπαθής, ἡ ψυχρὰ ἐν μέσῳ ἐκείνου τοῦ κυκεῶνος, τὰς ἔκαμε νὰ τὰ χρειασθοῦν. Ἡ περιέργεια δραξαμένη τῆς εὐκαιρίας δίδει μία κλωτσιὰ εἰς τὴν πεῖναν, ἥτις ὁλολύζουσα ἀπεσύρθη εἰς μίαν γωνίαν, ἀφήσασα ἐλευθέραν τὴν περιέργειαν ἐν ἀνέσει νὰ θαυμάσῃ τὴν ἀρξαμένην σκηνήν.

Ἐφώναζεν ὁ κ. Δραγούμης νὰ κληθῇ ψηφολέκτης ὁ κ Ζυγομαλᾶς, ἀλλ' οὗτος ἠρνεῖτο· νὰ κληθῇ ὁ κ. Μίλησις;

ἀλλὰ καὶ οὗτος ἠρνεῖτο· καὶ ἐπειδὴ ὁ κ. Ζηνόπουλος τὸ εἶχε στρίψει, ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Βαλαβάνην. Καὶ ἀπελθὼν οὗτος μὲ σπαραγμὸν ἐπετήρησε τὴν ψηφοφορίαν, ἥτις ἀπέδειξε τὴν ἀπαρτίαν ὑπάρχουσαν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν καὶ χειροκροτήματα ἐξερράγησαν. Τὸ νομοσχέδιον ἐψηφίσθη εἰς β'. ἀνάγνωσιν καὶ ἡ χαρὰ τῶν ὑπουργικῶν ἦτο τοιαύτη, ὥστε οὐδένα ἄλλον ὅρον συγκρίσεως δύναμαι νὰ εὕρω ἢ τὴν πεῖνάν των, τὴν βουλιμίαν των.

Καὶ ἡ βουλιμία των αὐτὴ ἐξεδηλώθη πλέον πάνοπλος κατὰ τὸν ἄχρουν λόγον τοῦ διχρόου κ. Κωνσταντοπούλου. Ἐκείνη ἡ ταχύτης, μεθ' ἧς ἐκινοῦντο αἱ σιαγόνες του, μοὶ ἀνεμίμνησκε πεῖναν Οὐγολίνου. Καὶ ἐκ τῆς σκηνῆς αὐτῆς ἀναλαβοῦσα πλέον ὅλην αὐτῆς τὴν ἀπελπιστικὴν ῥώμην της ἡ πεῖνα, συνέλαβε τὴν περιέργειαν ἀπὸ τῆς μέσης καὶ ἀνυψώσασα αὐτὴν ἐπὶ τῶν βραχιόνων τὴν ἐξεσφενδόνισεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Παραλαβοῦσα δ' ἐμὲ καὶ τὸν στόμαχόν μου μᾶς ἔσυρε μεθ' ὁρμῆς ἔξω καὶ ἀσθμαίνοντας ὡδήγησαν ἡμᾶς ὡς ἐπὶ πτερύγων ἀνέμων μέχρι τῆς θύρας ἑνὸς παντοπωλείου.

Ἐκεῖ δὲ σκηνὴ τραγικὴ ἀνελίχθη πρὸ τῶν ὀμμάτων μου. Ἡ λυσσασμένη αὐτὴ τρελλὴ ἐν τῇ παραφορᾷ ἐξελάμβανε τὸ *ψωμοτύρι* ὡς πολυτελές τι ἀντικείμενον καὶ ἤρξατο μὲ μανίαν πληροῦσα πάντα τοῦ στομάχου μου τὰ θυλάκια. Ὁ ἀτυχὴς καλομαθημένος μὲ ἱκέτευε διὰ φράσεως συγκινούσης. Ἀλλ' ἦτο ἀδύνατον νὰ παρέμβω εἰς τὸ ἀποτρόπαιον ἔργον τῆς παράφρονος ἐκείνης.

Καὶ καθὼς συμβαίνει πάντοτε, ἦλθε καὶ ἡ στιγμὴ τῆς ἐξαντλήσεως.

Ἡ μανία τῆς πεῖνης ἐκορέσθη καὶ ἔπεσεν ἐξηντλημένη. Ὁ ἀτυχὴς στόμαχός μου ἦτο εἰς οἰκτρὰν κατάστασιν. Παρέλαβον αὐτὸν ἀπὸ τῆς χειρὸς ἵνα τὸν ὁδηγήσω εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα. Διαβαίνοντες πρὸ τῆς βουλῆς εἴδομεν ἐξερχομένους τοὺς βουλιμιῶντας βουλευτάς. Ἡ συνεδρίασις εἶχε λυθῆ. Ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸ ὡρολόγιον ἐσήμαινεν ἑνδεκάτην.

Ἐβαδίσαμεν πρὸς τὰ Ὀλύμπια. Ἐκεῖ ὑπὸ ἕνα τῶν φανῶν τοῦ Τσόχα εἶδον δύω ἐξηντλημένας μορφὰς ῥεγχούσας ἐπί τινος τραπέζης. Ἦσαν ἡ πεῖνα καὶ ἡ περιέργεια.

Καὶ περίλυπος ὁ στόμαχός μου δεικνύων μοι αὐτὰς καὶ τὸ *ψωμοτύρι* δι' οὗ τὸν εἶχε φορτώσει ἡ φρενήρης ἐχθρά του, μοὶ εἶπεν.

— Ἰδοὺ εἰς ποίαν κατάστασιν μὲ ἔφεραν αἱ δύο ὀχληραί!

Καὶ ἐγὼ ἐψιθύρισα.

— Τρεῖς ἐνστάσεις μὴ ἀπαρτίας ἐξαντλοῦν τὸν καλλίτερον στόμαχον.

Blovitz.

ΦΡΟΥ – ΦΡΟΥ

Ἐν δρόσῳ καὶ χαρᾷ ἀμπέλων, λεμονιῶν καὶ πορτοκαλλεώνων ἐτελέσθησαν χθὲς τὸ ἑσπέρας οἱ γάμοι τοῦ μοναδικοῦ μας γεωπόνου Π. Γενναδίου μετὰ τῆς κόρης Μηλιώτη καὶ τώρα οἱ ἀγαθοὶ νεόνυμφοι πλέουσι ζητοῦντες κάνένα ἀπόρρητον κρυψῶνα εἰς τὰς ἑσπερίας ἀκτὰς ὅπου νὰ δρέπουν ἀπαρατήρητοι ἑσπεριδοειδῆ ἄνθη, τὰ φίλτατα τοῦ νυμφίου.

ΠΑΡΑΦΡΟΝΕΣ.

—

Ποιοὶ εἶναι οἱ παράφρονες ἐκεῖνοι τοῦ Σταδίου,
ποῦ μὲς 'στοὺς δρόμους χύνονται 'στὰς ἕνδεκα τὸ βράδυ
μὲ ὕφος, μὲ περπάτημα, μὲ σχήματα ἀγρίου,
καὶ ὡσὰν ἰσκιοι φαίνονται 'στῆς νύκτας τὸ σκοτάδι;
Κινοῦνται εἰς τὰ χέρια των ἀγκαθωταῖς μαγκούραις,
καὶ ῥοκανίζουν νηστικοὶ κατάξεραις κουλούραις.

—

Ἡ μουσικὴ τῆς *Ἀιδᾶς* τὸν κόσμο ἡμερόνει,
καὶ γίνονται 'στὸ Φάληρο οἱ *γάμοι τῆς Γιαννούλας*·
κάθε καρδιὰ τῆς θάλασσας τ' ἀγέρι βαλσαμόνει,
καὶ φέρνει οἴστρους τὸ πανὶ ψαράδικης βαρκούλας.
Ἐδῶ τὸ κῦμα τοῦ γιαλοῦ, τραγοῦδι παραπέρα,
ρεγγάρι, φῶς ἠλεκτρικὸ καὶ νύκτα σὰν ἡμέρα.

—

Κι' ὅμως αὐτοὶ σκπίζουνε κατάκλειστοι καὶ μόνοι
μέσα 'στοὺς τοίχους τοῦ σπητιοῦ, ποῦ λέγεται βουλή.
Ἡ πεῖνα καὶ ὁ ἴδρωτας τοὺς ἀποθηριόνει,
κι' ἅμα τοὺς 'δῇς, σοῦ φαίνονται γιὰ σίδερα τρελλοί.
Γιὰ τούτους μόνο δὲν φυσᾷ τῆς νύκτας τὸ ἀέρι,
γιὰ τὴν πατρίδα σχίζονται καὶ μὲς 'στὸ καλοκαῖρι.

—

Ἀλλ' ἐκεῖ μέσα τί ζητοῦν μὲ νυσταγμένα φῶτα;
πῶς ἕως 'στὰ μεσάνυκτα φωνάζουν νηστικοί;
πῶς ἀναπνέουν ἴδρωτα καὶ πεινασμένα χνῶτα,
καὶ σ' ἀτμοσφαῖρα κάθονται βαρειὰ κι' ἀσφυκτική;
Δὲν τοὺς πειράζει, ἔμαθαν καὶ κατευχαριστοῦνται,
τοὺς φθάνει μόνο νὰ κλωτσοῦν, νὰ δέρνουν, νὰ κτυπειοῦνται.

—

Ἂν τοὺς ἀστοὺς θεάματα καὶ μουσικαῖς μαγεύουν,
ἀλλ' ὅμως ἔχουνε κι' αὐτοὶ 'δικό τους πανηγύρι.
Εἶναι ἀπόλαυσις γι' αὐτοὺς μονάχη νὰ παλεύουν,
νὰ 'βρίζωνται, νὰ δέρνωνται, κι' ἂς τρῶνε ψωμοτύρι.
Γι' αὐτὸ καὶ μόνο ξενυκτᾷ ἡ ἐθνικὴ ἀγέλη,
χωρὶς γιὰ θέατρα, δροσιαῖς καὶ κόσμο νὰ τὴν μέλῃ.

—

Κι' ἰδοὺ φωναῖς, πηδήματα ἀγρίων Καννιβάλων,
ἀφροὶ ἀπὸ τὰ στόματα, σφαλιάραις, μπαστουνιαῖς,
ἀνεβοκατεβάσματα βουλευτικῶν ῥοπάλων,
κι' ἀπὸ τὴν πεῖνα τὴν πολλὴ κρεάτων δαγκωνιαῖς
Τουλουμοτύρια ἀπ' ἐδῶ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ κουλούραις,
λάφυρα, σύγχυσις γλωσσῶν, δαιμονισμένων μούραις.

—

Ὦ μαγικὸν πανόραμα φλυάρων παραφρόνων,
καὶ ποιὸς 'μπορεῖ τῆς θέας σου τὸ κάλλος νὰ ὑμνήσῃ;
Ὦ στάδιον τρισένδοξον γαϊδουρινῶν ἀγώνων,
τοὺς Ὀλυμπιονίκας σου σὲ τί νὰ τοὺς καθίσῃ;
Ὦ! ἂν 'μποροῦσα ἄγριος μὲς 'στὴ βουλὴ νὰ πέσω,
ἤθελα χεροπόδαρα νὰ τοὺς ἀλυσσοδέσω.

Souris.